

Det akademiske forfald af dr. phil. Christian Lindtner

En af årsagerne, måske endog en af hovedårsagerne, til vores samfunds kulturelle, civilisationsmæssige og etniske opløsning, er den akademiske verdens venstreorienterede politisering og heraf følgende degenerering.

Denne degenerering har været særlig virksom inden for de samfundsfaglige og humanistiske videnskaber. "Dansk humaniora er en skandale", skrev en fagligt set utvivlsomt højt kvalificeret tysk musikprofessor ved Århus Universitet sidste sommer.

Reaktionerne fra dekanen og universitetets ledelse var, som forventet, meget fornærmede og afvisende, og den kritiske professor får nu en advarsel. Men den tyske musikprofessor, Linda M. Koldau, har givetvis ret i, at forholdene på de mange humanistiske fag er under lavmålet på alle måder, såvel menneskeligt som fagligt.

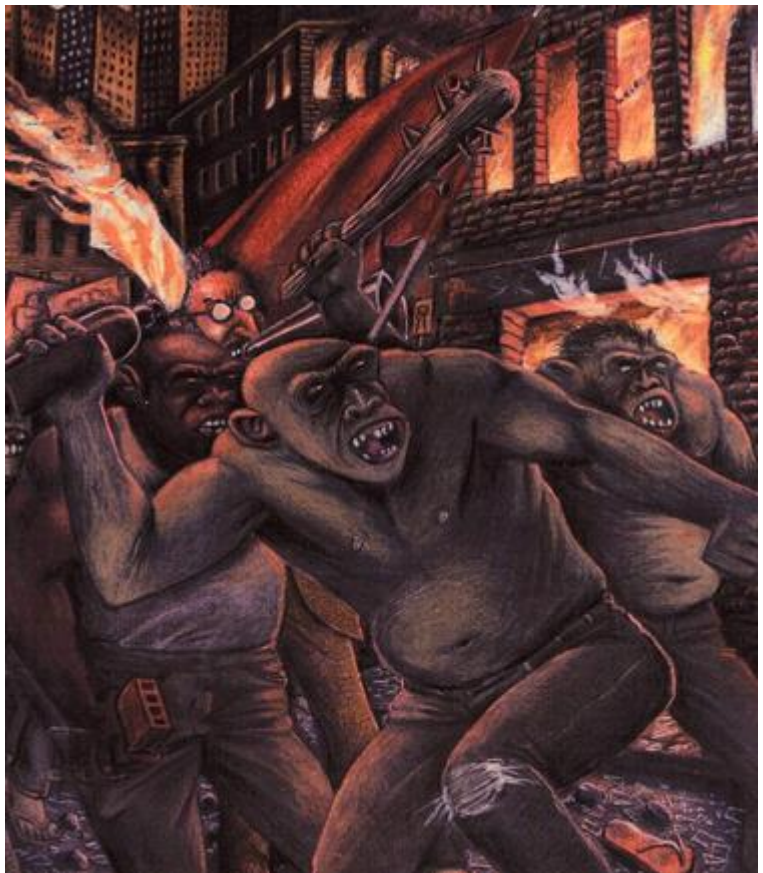
Det burde ikke undre. Man skal helt tilbage til 1968 for at finde årsagerne. Formålet med det såkaldte studenteroprør, der blev anført af kommunister og blev inspireret af abstrakte teorier med jødisk baggrund, var at udrydde de gamle humanistiske uddannelser, der lagde vægt på viden, kundskaber, ansvarlighed og personlig dannelse.

Det betød en katastrofal omvæltning fra eliteskole til masseinstitution. Der var, historisk set, tale om proletarietets endelige udryddelse af gamle borgerlige begreber om dygtighed og anstændighed. Det var en del af kampen mod vestlig kultur og civilisation.

Universiteterne skiftede lidt efter lidt karakter. Man kan nu tale om, at de højere uddannelser her i landet er blevet bolsjevistiske og direkte samfundsnedbrydende, hvilket ikke mindst illustreres ved den akademiske verdens udtalte støtte til undermineringen af det etniske grundlag for et civiliseret Danmark.

Kun ganske få universitetsfolk har i tidens løb vovet at ytre offentlig kritik af de interne forhold. Det anses for "usolidarisk", og det har som regel kostet dem dyrt på den ene eller anden måde. Hvor mange ellers skikkelige forskere har ikke måttet søge trøst i flasken!

Med mit ret gode kendskab til de interne forhold på de humanistiske fag på universiteterne kan jeg kun give Linda Koldau ret. Jeg for min del advarede allerede mod udviklingen offentligt for snart fyrré år siden.

Frygten for konsekvenserne får de få kvalificerede, jeg kender, til at krybe i et musehul, hvor de så kan ligge og gå i opløsning indtil pensionen kommer og redder dem.

Den tyske professor skrev i 2011, at der i hele hendes tid blev udviklet nye studieordninger på musik i Århus. Hun skulle bare vide! Dette uvæsen har stået på lige siden 1968. Selv har jeg i mit eget lille fag, sanskrit, der nu er reduceret til nul og nix - akkurat som flere andre gamle og svære humanistiske fag - oplevet langt flere nye studieordninger, end der på noget tidspunkt har været studerende. Formålet med nye ordninger, pensumaflysninger, tværfaglighed osv. var naturligvis blot at få opløst fagligheden og fjernet strenge kvalifikationskrav.

På den anden side har bolsjevismen blomstret. Eller rettere, bredt sig som ukrudt. Der er skabt et vildnis af overflødige og ligefrem skadelige stillinger, kommunikatører, psykologer osv. osv..

En af de ting, som man bruger uforholdsvist megen tid på er "socialkonstruktivisme". Det hævdes i denne sammenhæng, at f. eks. køn, racer og klasser blot er "sociale konstruktioner". Begrebet "social konstruktion" anvendes ofte i så vag og flertydig mening, at det savner den klarhed og skarphed, der kræves i en videnskabelig sammenhæng. Enhver, der anvender udtrykket må derfor begynde med at give en skarp definition af begrebet. Hævder man eksempelvis, at en "cirkel" er en social konstruktion, hvad menes så? Betyder det, at geometriske figurer og målinger er uden praktisk og objektiv værdi - så modsiges påstanden umiddelbart af erfaringen. Hævder man på den anden side, at geometriske figurer og målinger er objektive og sande og virkelige - hvorfor så kalde dem "sociale konstruktioner"!

Når man har set, at begrebet "social konstruktion" er tomt, men alligevel ofte finder anvendelse, bliver næste spørgsmål: Hvorfor ønsker visse kredse, at indføre tomme vrøvlbegreber i videnskaben, hvor de slet ikke hører hjemme?

Landet er nu bedst tjent med en gennemgribende universitetsudrensning.

Jeg ved ikke, om det var muligt at finde og ansætte et passende antal meget dygtige - og meget modige - tyske universitetsprofessorer, som man ansatte denne musikprofessor.

De ville utvivlsomt bedømme forholdene på akkurat samme måde som deres tyske kollega i Århus. De ville bestemt ikke blive populære blandt kolleger, dekaner og rektorer. Ja, den dygtige tyske musikprofessor synes slet ikke at have fundet den danske melodi: Her handler det ikke om, hvad der er godt for fædrelandet, men om, hvad der er godt for de ansatte.

Men det ville være vældig godt for Danmark at få rensset grundigt ud blandt de dumme danskere!